

En starček je živel...

Ilustriral Fr. Godec.

2. Vnučki

Natreskan ni bil stari Andrejec nikoli toliko, da bi ob pisani majol-majolčici glavo izgubil in pozabil na svoje preljube vnučke »koštrunčke«, ki jih je imel doma za desetinko rožnega venca, če ne še več. Vselej jim je v nabito polnem zavitku prinesel od topolovške branjevke kar za tri pesti sladkih bonbončkov. Tudi to pot ni pozabil nanje. V žepu je objemala njegova roka sladkarije. »Za moje vnučke koštrunčke, za moje vnučke koštrunčke!« je klical.

Ko se je bližala ura, ko je običajno priromal Andrejec iz zidanice domov, so ga vnučki, kar jih je bilo še bolj majčkenih, že kar težko pričakovali. Nestrpno so postajali ob hišnem voglu in s široko odprtimi očmi oprezali, ali se bo že kaj kmalu prikazal izza ovinka dobri dedek »medek«, ter napenjali ušesa, da bi že skoraj zaslišali njegovo pesem o »Majol-majolčici«. In ko so naposled zaslišali hripavo petje o »Majol-majolčici«, ki je odmevalo od hriba, so takoj uganili, da prihaja dedek-medek, ki jim prinaša sladke bonbončke. Stekli so za dedkovim glasom, da so se kar prekucavali in venomer brenčali: »Dedek — dedek — dedek! Medek — medek — medek!« Kmalu ga zagledajo. Od veselja zavriskajo, se zapodijo proti njemu kakor šmarni kozlički in ga kar sredi pota prestrežejo. Obkrožijo ga, se ga oprijemljejo in obešajo nanj, ga božajo in ljubkujejo in vreščijo okrog njega kakor mlade srake: »Dedek — dedek — dedek! Medek — medek — medek!«

»Preteti priskledniki! Kaj menite, da bom vedno le jaz plačeval, vi pa nič dajali, ka-li?« se jih je otepaval dobrodušni starček, a le toliko, da je mogel seči v žep, zakaj srčna povezanost je vladala med njim in nedolžnimi malčki, kakor da je le ena duša in le eno srce v vseh, v Andrejcu in njegovih vnučkih. In ta duša, to srce se je ob snidenju sprostito: vnučki so okrog dedka veselo skakali in se od srca smehljali, starček Andrejec jih je pa trepljal in božal ter jokal v svoji sreči. Izginila mu je vsa prejšnja potrtnost in zaskrbljenost, celo sedemnajstičar je izgubil svojo moč. Kakor prerojen se je počutil zdaj stari Andrejec. In v nekaki prešerni zadovoljnosti je zavpil neugnani otročadi, ki je čebljala venomer: »Dedek — medek, dedek — medek, dedek — medek!« Zato je zavpil: »Počakajte me, otročaji — kričaji! Strpite no toliko, zaplečniki nasilni,

da si roko oprostim.« S težavo je izvlekel nato iz žepa nabito polni zavitek s sladko vsebino in zaklical dobrovoljno drobljančkom: »Nate, nate, zlati moji vnučki — koštrunčki!«

Dobra volja dar pozlati. Z radostnimi obrazi in žarečih oči so stegovali malčki-drobljančki drobne ročice, stiskali v pesti sladke darove ter cvrčali in vreščali: »Hvala, hvala, hvala, naš ljubi dedek-medek!«

Sladke bonbončke so vnučki kar pridno v hranilnico — v svoje trebuščke devali, da so jim naposled le še po trije v roki ostali. In ko so še te na varno zdevali, so poslednje njih beli zobki pozobali. Takrat so se domov napotili, med potjo pa z dedkom peli in vriskali:

»Majol-majol-majolčica,
prelepo bod' pozdravljena!
Majolka, kaj si storila,
da si dedka napojila...«

Drugo jutro je sonce že dobro pripekalo, stari Andrejec pa je še vedno smrčal v svoji kamrici — kar oblečen in nič odet. Ko ga ropotanje in cvrčanje vnučkov-koštrunčkov le prebudi, da spregleda, se mu svetijo oči kot zolju. Videti je siten in čmeren kakor čebula brez kruha. Naglo skoči pokonci. »Preteta reč, ta sedemnajstičar!« vzklikne nejevoljen. »Še druge majolike nisem izpraznil, pa ga še zdaj čutim — tega goljufivega sedemnajstičarja! E, ni vina brez pelina, tudi sedemnajstičar ne dela izjeme.«

V hosti se je oglasil golob in zapel: »Bom kupil kozo, bom kupil kozo, bom!« Andrejec se razjezi: »Samo obetaš, pa je še do danes niti kupil.« Pa mu oponese sinica: »Kikeljca, kikeljca! Andrejec, kikeljca, kikeljca!« Andrejec odvrne: »Golob že, jaz pa ne; kar rečem, to tudi storim!«

Andrejec je bil siten ko žvirca. O, sedemnajstičarja bo pomnil!

Vnučki, ki so že težko čakali, da se dedek-medek prebudi, so pridreli zdaj k njemu. Ko jih zagleda, se mu zdé vsi krmežljavi; vnučki se pa čudijo, da se drži dedek-medek modro, kakor da bi ga kdo pod nosom bril. Niso vedeli, da ga je le sram pred njimi. Zakaj? Zato: no — ta preteti sedemnajstičar ...

Stari Andrejec pogleda v kot — v Križanega in ga v srcu moli: »Kakor se je očak Noe napil vina, ker ni poznal njegove moči, tako je tudi mene premotil sedemnajstičar. Naloži mi za pokoro, Gospod Bog, kar hočeš, vzel bom to iz Tvojih rok kot božji dar, samo: Odpusti! Udari me, po katerem prstu me češ, naj boli, a bom z veseljem zdržal, samo: Pozabi! — Gospod Bog, obljubim ti: Nikdar več! Kar rečem, to drži, stari Andrejec ne prelomi dane besede.«

Zdaj je bil stari Andrejec v eno stran sicer še osat, v drugo pa že ves gladek, tako da se ni preveč napeto držal. Vnučki so klicali: »K zajtrku, k zajtrku, naš ljubi dedek-medek!« Še se je obiral kakor mokre vrane, a ob pogledu na vnučke-koštrunčke je postal na obeh straneh ves gladek, tudi smehljaljaj se mu je zazibal na ustnicah in je sledil olajšan veseli otročadi v hišo k zajtrku. Sinica se je še obirala zunaj po drevju ter cvrčala: »Kikeljca, kikeljca!« Andrejec, dedek-medek, je ni slišal, ves ginjen je objemal svoje preljube vnučke-koštrunčke. (Dalje.)

